

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Ήταν ένα κυριακάτικο ηλιόλουστο ανοιξιιάτικο πρωινό. Ήδη, αν και σχετικά νωρίς, ο κόσμος άρχισε να γεμίζει σιγά-σιγά τον μεγάλο πεζόδρομο του κέντρου της πόλης.

Νεαρά ζευγάρια, δεν έχασαν την ευκαιρία, να ξεμουτίσουν λίγο από τα σπίτια τους και να χαρούν, κάνοντας την καθιερωμένη βόλτα, την τρυφερότητα της νιότης τους.

Ζευγάρια ηλικιωμένων, πιασμένοι χέρι-χέρι είπαν να ανανεώσουν εκείνο το πρωινό την αφοσίωση μιας ζωής που έγερνε προς τη δύση της.

Παρέες μεγάλες και μικρές περνούσαν πάνω κάτω κάνοντας, άλλες λιγότερο και άλλες περισσότερο θόρυβο. Άλλωστε γι' αυτό είναι οι παρέες, για να μας κρατάνε με το θόρυβό τους ζωντανούς.

Πώς θα μπορούσαν μια τέτοια μέρα να λείπουν τα παιδιά; Μικρά και μεγαλύτερα, άλλα γαντζωμένα από την ασφάλεια των χεριών των γονιών τους και άλλα, στο πρώτο τους φτερούγισμα να διεκδικούν από τους γονείς τους λίγα βήματα χωρίς το ασφυκτικό μέχρι και ντροπιαστικό κράτημα του χεριού τους.

Στις άκρες και στο κέντρο, σε διάφορα σημεία του πεζόδρομου, οι καλλιτέχνες του δρόμου, είχαν πάρει θέση για να δώσουν ο καθένας τη δική του σύντομη παράσταση σε μικρούς και μεγάλους θεατές με αμοιβή: Ότι προαιρείσθε!

Κάπου εκεί στην άκρη του πεζόδρομου είχε στήσει το υπαίθριο καλλιτεχνικό του εργαστήρι και ο παλιάτσος μας. Ο μοναδικός παλιάτσος σε όλον τον πεζόδρομο.

Ως «παλιάτσο» τον ήξεραν οι «συνάδελφοί» του στον πεζόδρομο, «παλιάτσο» τον αποκαλούσαν και οι θεατές του, μικροί και μεγάλοι. Σα να μην είχε όνομα, σα να μην δικαιούταν να έχει όνομα.

Τον ίδιο δεν τον ένοιαζε. Για κείνον ήταν αρκετό που μπορούσε να ζωγραφίζει για λίγο το

χαμόγελο στα παιδικά πρόσωπα και μαζί και στα πρόσωπα των γονιών τους που έβρισκαν την ευκαιρία να κλέψουν λίγη από τη χαρά και την ευτυχία των παιδιών τους. Κι όσο έβλεπε ο παλιάτσος μας τα παιδιά να γελάνε με τα καμώματά του, άλλο τόσο πάσχιζε να τα κάνει ακόμα πιο πολύ χαρούμενα.

Μερικές φορές, σαν κουραζόταν πολύ, τον έπιανε εκείνο το αναθεματισμένο το άσθμα. Προίκα της ζωής, ατελείωτη που προσπαθούσε να τη βγάλει από μέσα του για να μην τον πνίξει, κάθε φορά που έβηχε.

Όμως, εδώ και καιρό, είχε για παρηγοριά του τη Ρινούλα. Μια μικρή πανέμορφη καρδερίνα με το κόκκινο και το κίτρινο στα φτερά της κλεμμένα από τα χρώματα της ανατολής. Είχε κι εκείνα τα δύο μαύρα φτερά στα δεξιά της, μοναδικό σημάδι για καρδερίνα, που την έκαναν ξεχωριστή.

Σαν τον έβλεπε η Ρινούλα να πνίγεται στο βήχα, φτερούγιζε από το διπλανό δέντρο, πήγαινε και καθόταν στον ώμο του και άρχιζε το κελάηδισμα. Ένα κελάηδισμα γλυκό που το σταματούσε μόνο όταν σταματούσε κι ο παλιάτσος το βήχα του. Τότε εκείνος, την έπαιρνε με τα δυο του χέρια απαλά, την έφερνε κοντά στο πρόσωπό του και τη ρωτούσε: «Μ' αγαπάς Ρινούλα μου;». «Σ' αγαπάω παλιάτσο μου. Μόνο εσένα και μόνο για σένα κελαηδάω» του απαντούσε εκείνη και του χάριζε ένα ακόμη μοναδικό κελάηδισμα. Κι εκείνος, φορούσε το χαμόγελό του και συνέχιζε να σκορπάει χαρά στους μικρούς του θεατές.

Εκείνο το πρωί σκέφτηκε κι ο Δήμαρχος της πόλης να κάνει τη βόλτα του στον πεζόδρομο, πράγμα σπάνιο και ασυνήθιστο για το Δήμαρχο που προτιμούσε τις μακρινές βόλτες με άμαξα, παρέα με τη γυναίκα του και τα δυο του παιδιά. Ήταν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να ξαναβρεθεί για λίγο κοντά στους ψηφοφόρους του, να βγάλει και μερικές αναμνηστικές φωτογραφίες. Όλο και κάποια εφημερίδα της πόλης θα ενδιαφερόταν να τις δημοσιεύσει.

Άλλωστε ο Δήμαρχος δεν καταγόταν από κανένα επώνυμο «τζάκι». Ήταν παιδί λαϊκό, αγωνιστής με περγαμηνές, όχι αστεία. Σαν ήταν νέος το είχε βάλει σκοπό να γκρεμίσει οτιδήποτε σάπιο υπήρχε στην πόλη και την κοινωνία της. Στην πορεία σκέφτηκε πως το γκρέμισμα ήταν κομματάκι δύσκολο και είπε να το ρίξει στις επισκευές και τις συντηρήσεις. Κι οι ψηφοφόροι του, προφανώς, το ίδιο σκέφτηκαν.

Δεν προλάβαινε ο Δήμαρχος να χαιρετάει τους ψηφοφόρους του που έτρεχαν, με το που τον έβλεπαν, να τον συναντήσουν και να του σφίξουν το χέρι, άλλοι κάνοντας μια ελαφριά υπόκλιση και άλλοι βγάζοντάς του το καπέλο τους.

Περιχαρής και γεμάτος καμάρι εκείνος προχωρούσε κρατώντας το μικρότερο από τα δύο του παιδιά και συζητώντας ταυτόχρονα με τη σύζυγό του. Που και που σταματούσε για λίγο σε κάποιον καλλιτέχνη του δρόμου. Φεύγοντας, δεν παρέλειπε να αφήνει τον οβολό του εκφράζοντας με γκριμάτσες και χειρονομίες το θαυμασμό του γι' αυτό που έβλεπε.

Έτσι, κάποια στιγμή η οικογένεια του Δημάρχου έφτασε και στο σημείο που βρισκόταν ο παλιάτσος ο οποίος προσπαθούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής του να διασκεδάσει μια παρέα παιδιών που είχαν σταθεί μπροστά του και τον παρακολουθούσαν.

Και τι δεν έκανε ο παλιάτσος μας για να το πετύχει! Αστείες γκριμάτσες και κινήσεις με το σώμα του, ξεκαρδιστικές «τυχαίες» πτώσεις, ζογκλερικά με μπαλάκια και ράβδους.

Τη ζούσε την κάθε μικρή παράσταση που έδινε ο παλιάτσος. Ειδικά αν την έδινε μπροστά σε παιδιά.

Τα παιδιά ήταν η μεγάλη του αγάπη και συγχρόνως το μεγάλο του μαράζι. Το σαράκι που του έτρωγε λίγο-λίγο την ψυχή του.

Σαν ήταν νέος, ήθελε να κάνει πολλά παιδιά. Ονειρευόταν μια αυλή γεμάτη με παιδιά να παίζουν. Όμως, στην κρίσιμη στιγμή, η κοπέλα που αγάπησε, αναγκάστηκε να τον εγκαταλείψει. Δύσκολες εποχές, φτώχεια καταραμένη! Οι δικοί της προτίμησαν να την παντρέψουν με έναν άλλον νέο, φίλο του παλιάτσου ο οποίος, όμως, ήταν πολύ φιλόδοξος. Τόσο πολύ που το αρχικό του όνειρο, να γκρεμίσει το σάπιο και ν' αλλάξει την κοινωνία, θυσιάστηκε στο βωμό της προσωπικής προβολής και του δημαρχικού αξιώματος.

Οι επαφές με τους ισχυρούς της πόλης ήταν αναπόφευκτες. Χάρη στην εύνοια και την στήριξή τους κατάφερε κι έγινε Δήμαρχος. Οχτώ συνεχόμενα χρόνια στο δημαρχικό θώκο και, κατά πως φαινόταν, θα κέρδιζε και τις επόμενες εκλογές.

Όμως, αυτού του είδους οι συναναστροφές, είναι «δανεικά» κι ο Δήμαρχος τα επέστρεψε με τόκο.